

POSTŘEH

PROSINEC
2017

55

Nebojte se inspirovat ostatními

Rozhovor s kamarádem!

Vyber si !!!

slunce : měsíc

spánek : počítač

žízeň: hlad

hovor: SMS

autobus: vlak

banán: okurek

film: kniha

zima: léto

sůl: pepř

peřina: spacák

guláš: řízek

dovolená: trénink

anděl: čert

pátek: neděle

peníze: vítězství

hrnek: talíř

žralok: tygr

moře: řeka

rohlík: chleba

ruce: nohy

Parkour: freerun

Daniel John

1. Jak ses dostal k freerunningu?

Díky kamarádům a videím.

2. Jak se ti líbilo natáčení s Českou televizí?

Byla to skvělá zkušenost, poznal jsem nové lidi a vyzkoušel si profesionální přístup k natáčení.

3. Co tě baví na hudbě?

Hudba je můj koníček již od mala. Proto jsem vyzkoušel čtyři nástroje, dělám djing a zároveň jsem se učil i čtyři roky zpívat.

4. Co bys doporučil začínajícím freerunerům, hercům a skladatelům hudby?

Doporučil bych dělat věci, které vás baví. Rozhodně se nenechejte do něčeho nutit. Jakmile to nejde z vás, tak to není ono. Každý si v tom, co dělá, musí najít sebe! Na začátku se nebojte inspirovat ostatními umělci.

5. Čím by ses chtěl živit v budoucnu? Hudbou – herectvím - freerunningem? A proč?

Nad tímto jsem dlouho přemýšlel. Je to těžké, mám mnohem více zkušeností s herectvím a freerunem, ale mnohem víc mě zase baví hudba. Tudíž chci dělat herectví a propojit jej s hudbou a možná se pak odklonit pouze k ní.

Rozhovor uskutečnil Michael Pospíšil, 9.C

Strach a strachování

Obava, stísněnost, úzkost, tréma, hrůza, fobie, děs... To všechno spadá pod jedno slovo. STRACH.

Strach je emoce, kterou známe už od našeho narození. Je doprovázen většinou třesem, blednutím, husí kůží, rychlým tlukotem srdce, u malých dětí nastupuje pláč. Nemusí být znamením jenom toho, že se bojíme strašidel, pavouků aj. Dostavuje se i v době očekávaných zkoušek, písemek, návštěvy lékaře.

Všichni jsme někdy už pocítili určitě něco ze zmíněného. Je zcela pochopitelné, že se strachy mění v závislosti na našem věku. Když jsme malí, bojíme se většinou strašidel a tmy. U dospělých jsou to obavy o práci, strach o děti.

Některé strachy nám zůstávají a provázejí stále. Tma, injekční stříkačka, krev...

Strach ze zkoušek, testů dává průchod trémě. S tou se setkávám. Jak proti ní bojovat? Vždyť je to jenom písemka, ta vám neublíží. Možná je důležitá, ale pořád jde jen o kus papíru. Jestliže jste se naučili, čeho se bát?

Víme ale i o dalším pojmu. Fobie. Psychický strach, kterého se většinou nejde zbavit. Arachnofobie, strach z pavouků.

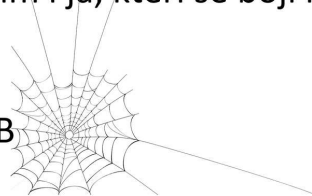
Já sama se bojím spousty věcí. A jsem i arachnofobička.

Jsou ale i lidé, patřím k nim i já, kteří se bojí rádi, a dokonce je to pro ně i zábava.

Veronika Hubálková, 9. B

Arachnofobie je specifická fobie, úzkostí provázený abnormální strach z pavouků. Je to nejčastěji se vyskytující fobie, obvykle provázející neurózy. Reakce arachnofobiků často připadají ostatním iracionální (a někdy i trpčícímu samotnému). Lidé s arachnofobií se obvykle necítí dobře v jakékoli oblasti, kde by podle nich mohli být pavouci nebo kde jsou viditelné známky jejich přítomnosti, jako například pavučiny. Jakmile vidí pavouka, nemohou se k němu ani přiblížit, dokud nepřekonají panický šok, který často doprovází tuto fobii. Mohou se cítit poníženi, když taková situace nastane v přítomnosti přihlízejících lidí nebo členů rodiny.

Příčinou tohoto chorobného strachu může být traumatický zážitek z dětství, nápodoba chování rodičů (pokud se matka bojí pavouků, dítě se bude vysoce pravděpodobně bát taky.)

S radostí vám oznamuji, že....

S radostí vám oznamuji, že podzim přišel k nám. Skončilo teplé počasí a začalo nám pršet. Stromy se mění ze zelené na žlutou, hnědou a červenou. Ráno už je chladno, ale odpoledne ještě příjemně.

Počasí je v tomto období velmi rozmanité. Kaštany jsou všude na zemi a lidé sbírají ořechy.

Podzim je část roku, kdy se příroda chystá na zimu.

S radostí vám oznamuji,
že podzim přišel k nám,
alespoň já z toho radost mám.

Příroda barvy mění,
lidé nosí teplé oblečení,
všechno listí opadává,
příroda je prostě hravá.

Obloha je plná mraků,
větrno na pouštění draků,
vítr a déšť si pohrává
jen, aby nám vydržela
dobrá nálada.

Petr Buček 7.C

PROČ ČÍST?

NABÍZÍME VÁM DESET ZAJÍMAVÝCH DŮVODŮ

Proč bychom měli číst knihy a
občas se odtrhnout od televizních
seriálů a brouzdání

po internetu nebo sdílení na síti...

1. Rozšiřujete si své verbální dovednosti.
2. Zlepšujete si schopnost soustředění.
3. Čtenáři si užívají umění a vylepšují svět.
4. Zlepšuje se tak vaše představitivost.
5. Čtení vás činí chytřejšími.
6. Dělá vás to zajímavějšími a atraktivnějšími.
7. Čtení snižuje stres.
8. Vylepšíte si paměť.
9. Abyste objevovali a tvořili sami sebe.
10. Pro zábavu!

Je to zajímavá otázka. Proč?
Protože na ni každá věková
skupina odpoví jinak. Pro mě je
čtení něco úžasného. Každá
nová kniha, každý nový příběh
představuje nový úchvatný

svět s novými „zákony“.
Jakmile se podíváme blíže,
zjistíme, že v tom můžeme
vidět i střípky našeho světa.

Jana Motalová, 8.A

Jana doporučuje:

Dvůr trnů a růží

Jedná se o velmi krásnou
knihu na principu Krásky a
zvířete. Je to fantasy kniha
pojednávající o rozdílech ve
společnosti a strachu z
neznámého. Děj je velmi
čtivý a postavy jsou
propracované do posledního
detailu. Popis míst, zvířat a
světa je celkově jedinečný.
Autorkou příběhu je Sarah J.
Maas, která má na účtu
spoustu skvělých knih. Např.
Skleněný dvůr.

Knihy má i dvě pokračování.
Vydány Dvůr mlhy a hněvu,

nevydané Dvůr křídel a
zkázy, který vyjde 28. 6. 2018.

Knihu doporučuji ke čtení.
Určitě to nebude ztráta
času:-)

Téma *PODZIM* v rubrice *Módní inspirace*

Jakub Lasovský a podzim?

"Laso" zvolil klasické černé tenisky, jako základ pro nastupující podzim. Černými teniskami nic nepokazíte. Navlékl džínny, které také patří mezi "baci" kousky, a každý by měl mít doma alespoň dvoje.

K džínům si vybral "Laso" žlutou mikinu. Žlutá byla barva léta, ale i v tomto období to rozhodně nemusí být chyba. Právě naopak.

Celý outfit tím jen oživil.

U poslední době jsme mohli zaznamenat trend kšiltovek pod kapucí. Kuba jej využil a zahrnul do konečné podoby úkolu, který dostal od poroty.

Já sama tento trend osobně zrovna moc nemusím, ale ať si každý zvolí a nosí, co se mu líbí.

ZNÁMKA: 1

VIKTORIE NEČASOVÁ, 9. A

A ještě jednou VERIVIEW

Pane vodníku, jsem ráda, že jste přijal moji nabídku k rozhovoru, kvůli mně se obětoval a přišel jste na chvíli na souš. Pod vodou se mi totiž špatně mluví. Nebudeme zdržovat, aby vám nevyschl šos.

O vodnicích se říká, že mají doma spoustu hrnečků s dušičkami. Je to pravda?

Ano, je to pravda a já se za to nestydím.

Jsem pyšný na to, že jsem vodník, protože jen málokdo může říct, že je z vodnické rodiny. Hrničeků mám doma velkou sbírku. Dnes jsem to přepočítával, ostatně jako každý den, a můžu vám sdělit přesný počet dušiček u mě doma. Dušičky tam mám pěkně rozříděné. To víte, já potřebuji mít doma pořádek! Bez něj to nejde. To mě učila už maminka. To jsem ještě bydlel v tatínkově rybníku.

Jste vášnivý sběratel, jak se o vás říká?

V naší rodině je takový zvyk. A to sbírání hrničeků. Když mě přinesla divoká voda, tak mi tatínek do kolébky daroval nejvzácnější hrniček, který se v naší vodnické rodině dědí už stovky let. Mám jej doma vystavený na čestném místě. A až i ke mně jednou s velkou vodou připlave vodnický kluk, dostane ten hrneček zase on. V tom hrničku je duše jednoho velkého kouzelníka a říká se, že až jednou bude hrozit vyschnutí všech rybníků, přijde nám všem na pomoc. Ale těch obyčejnějších mám doma opravdu spoustu. Něco kolem tisíce.

Jaká je vaše oblíbená barva?

Moje oblíbená barva je samozřejmě zelená a je to na mě vidět. Nosím ji vždy, dokonce i na srazy vodníků z celé Evropy mám sváteční, na míru šitý šos, který je zelený. Ostatní vodníci podlehli novým módním trendům z loňského pařížského týdne módy a preferují modrou, fialovou a oranžovou. Já jsem však věrný svoji zelené. Dokonce i voda v mém rybníku je zbarvená do zelena. Občas ji sice kazí nedaleká chemička, ale já si umím zjednat pořádek.

Máte u vás doma nějaké spolubydlicí?

Jiného vodníka u sebe doma opravdu nenechávám přespávat. Ale za to mám hodně druhů ryb, se kterými každý den mluvím, krmím je, a dokonce s mými oblíbenci hraji šachy nebo dámu. Ale to jen když jsou hodni! Já nikomu nic nedávám zadarmo.

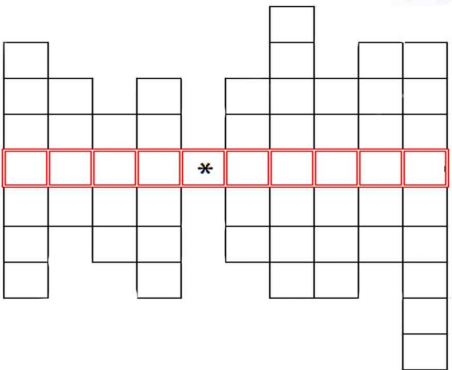
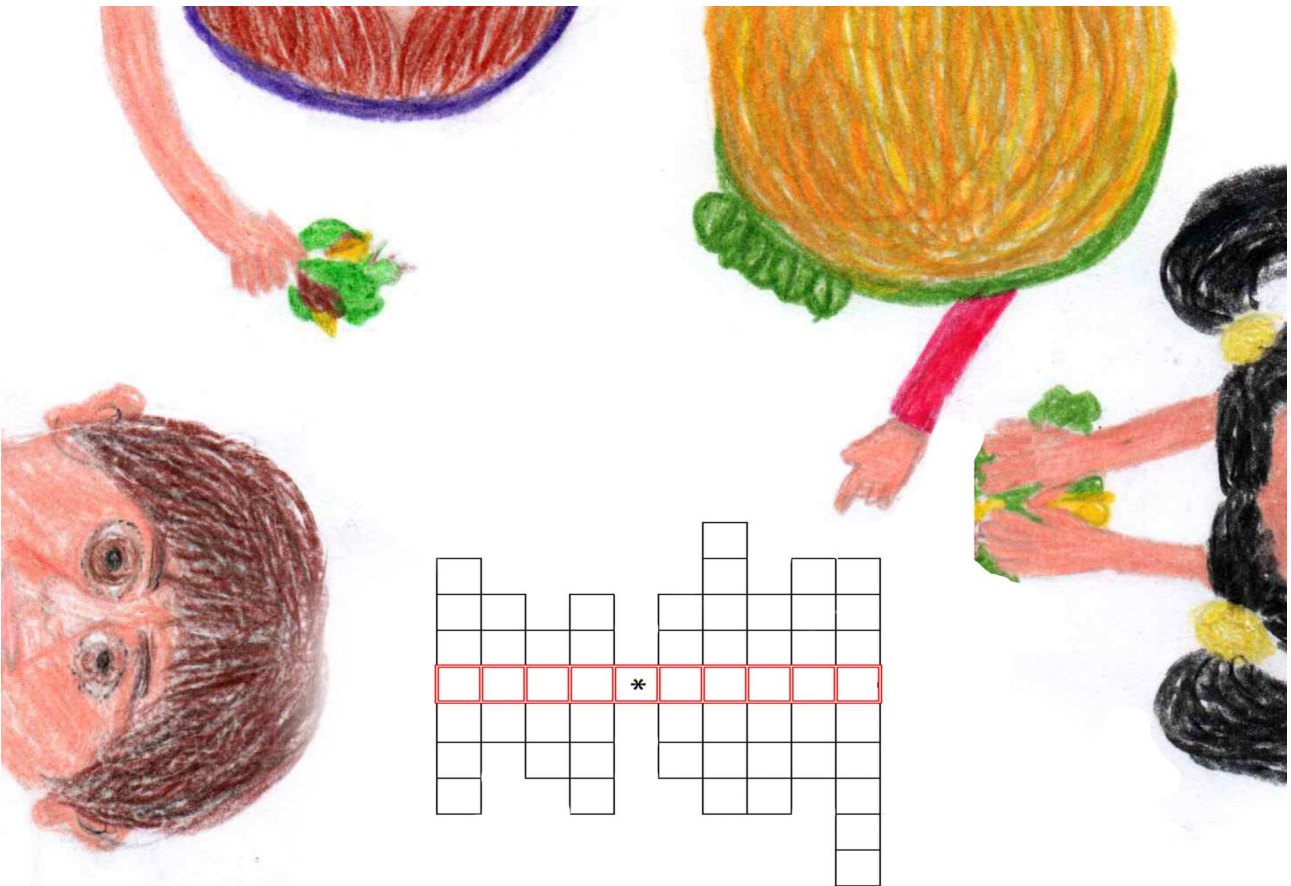
Máte nějakou speciální školu na toto povolání?

Samozřejmě! Na tohle jsou školy hlavně v jižních Čechách, speciálně v Třeboni. Já mám nejvyšší vzdělání v oboru podvodního topení. A dokonce mám dva zelené diplomy, ale samozřejmě voděodolné!

Je něco, co byste chtěl sdělit čtenářům tohoto časopisu?

Chtěl bych jim říct, aby si dávali pozor okolo mého rybníku. Přestože miluji svoji práci, tak opravdu nerad uvězňuji dušičky do hrnečků. A kdyby mi někdo chtěl udělat opravdu radost, tak mi může nechat nějaké dobré jídlo na tom velkém kameni u splavu. Nejlépe špenát, ale ani nad hráškovým krémem nos ohrnovat nebudu. Zelená je totiž opravdu nejlepší. Ale teď už budu muset zpět do vody, protože mi vysychá šos, takže se s vámi loučím.

Moc Vám děkuji za tento rozhovor a předávám vám za něj sadu nových hrnečků, ale naplnit si je budete muset už sám.

1. Známý tažný pták s vidlicovitým ocasem.
2. Česká žába.
3. Nejznámější australský vačnatec.
4. Typický africký kopytník.
5. Zvíře žijící se listy blahovičnicku.
6. Samec od slepice.
7. Americké národní zvíře.
8. Mohutný africký savec.
9. Papoušek vlnkovaný.

Hlupáci – Tupci – Troubové Pitomci – Nekňubové – Prost’áčci Zabedněnci – Hňupové – Blbci

Moudra pana Jana Wericha

Hloupost se vyfackováním nedá vyléčit.

Proti blbosti i bohové bojují marně.

Hloupost je největší zlo.

Humor je boj s lidskou blbostí. V tomto boji nemůžeme nikdy vyhrát. Ale nikdy v něm nesmíme ustát.

Bavilo by někoho blbnout, kdyby blbnutí bylo povinné?

Kde blb, tam nebezpečno.

Proti hlouposti se bojovat musí, ale vyhrát se nedá!

Kdo ví, je vyhnán z ráje blbosti.

Srážka s blbcem

*„Nejhorší srážka v životě je srážka s blbcem. Blbce nikdy neusvědčíte z blbství.
Z takové srážky vyjdete vždycky jako největší blbec pod sluncem.“*

Jan Werich

Někdy se blbcům prostě nevyhnete, ať děláte, co děláte.

Návod:

1. **Střet s realitou.** Chápejte a uvědomujte si, že člověk před vámi je vlastně nešťastník.
2. **Změňte téma!** Pokud blbec trvá na svém a neustále dokola mele to samé, šikovně obraťte téma.
3. **Užití vlastní zbraně.** Někdy si říkáme, co všechno je takový člověk schopný poskládat dohromady. V tomto případě reagujte podobně nesmyslnou hláškou. Vsaďte se, že to zafunguje!
4. **Ignorance.** Víím, že se to snadno říká. Bude se vám snažit vnutit jakoukoli hloupost, ale vy se nesmíte dát. Buďte nad věcí a normálně ho vypněte.

A POKUD NIC Z TOHO NEZABERE, TAK SMŮLA. BLBCŮM NIC NEVYSVĚTLÍME!

Ne všichni jsou šťastní

Máme světi plný, možností. Máme slunce pro ty, kteří milují teplé dny, máme déšť pro ty, kteří ze sebe chtějí smýt špínu a máme měsíc pro ty, kteří hledají nový směr, ale bohužel ne všichni jsou šťastní.

Ale proč? Chybí těm lidem snad něco? Přišli o někoho důležitého, nebo jen nemají rádi život?

Občas se Země otočí a my máme možnost vidět svět i z jiné perspektivy. Podle mě si každý aspoň jednou musí prožít čas; naprosté beznaděje, aby si pak mohl opravdu vážít toho upřímného pocitu štěstí. Protože bez štěstí není nic, jen hluboká temná jáma, co se propadá až do jiných vesmírů, až do nekonečna.

Kdykoli se procházím po městě, baví mě pozorovat ostatní lidi, ráda porovnávám jejich jedinečnost, ale skoro na každém vidím, že ho něco trápí. Poznám to. Přímou to z nich vyzařuje. A pak si pokládám spoustu otázek. Je někdo doopravdy šťastný?

Nebudu nabízet rady, vedoucí ke štěstí z radosti a vděčnosti z toho, co máte.

Podle mě stačí, když děláme to, co nás doopravdy baví.

Máte blbou práci? Najděte si tedy lepší. Máte málo peněz? Tak si vsadte třeba sportku a doufejte! Mějte naději. Obklopujte se skvělými lidmi a pomáhejte jen těm, kteří za to opravdu stojí. Žijte naplno.

A hlavně nikdy nezapomeňte na jedno - hvězd možností, jezer lásky, nadějných snů je víc než dost. Ale ne všem to stačí.

Ne všichni jsou šťastní...

Marta Karafiátová, 9. C

MALÉ POSTŘEHY Z LAVIC

Ne všichni mají štěstí

Život je jako houpačka. Jednou jste nahoře, jednou zase dole. Každý z nás se v ní houpe rychlostí, kterou sám považuje za bezpečnou. Několikrát se nám podaří zažít největší výkyv, jaký nám tato houpačka umožní. V tomto momentě je z nás štěstivec a jsou to chvíle, na které rádi vzpomínáme. Někdy ale přijde temná část života, ta část, kdy jsme rádi, že při nás někdo stojí, ať už je to rodina, přátelé. Prožíváme dno a snažíme se vyhrabat zpět.

Obdivuji každého z vás, kdo se na vrchol dostanete zpět bez cizí pomoci. Ne vždy se totiž najde někdo ochotný pomoci a podat ruku.

Chci vám popřát štěstí a úspěch na pomyslné houpačce vaší životní dráhy.

Adéla Vorrethová, 7. B

S čím jsem nepočítala?

Každý z nás někdy s něčím počítal. Budu mít dobré známky, dostanu se na školu...

Jestliže se tak nestane, jsme zklamaní, zkazí se den.

Počítat s něčím, nebo ne?

Když jsem se narodila, rozhodně jsem nemohla počítat s velkou spoustou věcí. Nebudu vás třeba vůbec znát, že budu mít tři mladší sourozence, o které se budu ve svých patnácti letech starat.

Nepočítala jsem například s tím, že pojedu na kole do Alp, že někdy potkám hlavního představeného Salesiánů.

S ničím z tohoto uvedeného jsem nepočítala, a proto jsem si v daný okamžik tak moc užila.

Je hodně věcí, se kterými nepočítám,

ale jsem si jistá, že čím budu starší, tím bude součet jiný.

Barbora Vysloužilová, 9. C

Přehánění

Přehánět by se nemělo nic.

Třeba takové hubnutí. Dotyčný může postupně přestat jíst a dojde až k anorexii.

Obecně vzato vše, co se žene do extrému, dopadne špatně a není dobré si s tím zahrávat.

Každý člověk by měl vědět, kde jsou hranice a kde je nutné přestat.

Já taky někdy přeháním s tréninkem nebo i s dietou.

Dříve jsem přeháněl i s posilováním, ale dnes se už dokážu "uhlídat" a vím, kdy mám přestat.

Michael Pospíšil, 9. C

Matika

Veronika Néblová, 9. C

*Matika je velmi těžká,
jak naučit se ji mám.
Rovnice či rovnoběžka,
na to já trik znám.*

*Učit se musíš častokrát
a to pět dní v týdnu.
A stačí na to akorát
nechat se unést v čísel rytmu.*

*Dále pak mě napadá,
vymyslet trik na tvary.
To, co nám s tím pomáhá,
nejsou jenom rozmary.*

*Stočit se do klubíčka
a být jako kruh,
či se rovně postavit,
v zdravém těle zdravý duch.*

*Tot' vše bylo,
doufám, že jste se bavili.
A snad to na vás působilo,
tak dík, že jste to strávili...*

SLADIŠ - SLADÍM - SLADÍME

Potřeba cukru je v ČR v posledních desetiletích v porovnání s odbornými doporučeními téměř dvojnásobná.

Jedním z viníků tohoto stavu je i vysoká spotřeba potravin, do kterých se cukr přidává – vedou sladkosti, cukrářské i pečárenské výrobky a slazené nápoje.

Sacharidy jsou pro nás nejdůležitějším a nejrychleji využitelným zdrojem energie.

Cukr je v dnešní době vnímán více negativně než tuky. Vyplývá to i z minipřízkumu Fóra zdravé výživy.

doporučení pro konzumaci cukru pro dospělého hovoří o maximální dávce jednoduchých sacharidů (cukrů) 90 g na den!

u diabetiků je maximální dávka stanovena na 50 g cukru na den, přidaného cukru (tj. cukru např. v nápojích, pokrmech, sladkých výrobcích aj.) pouze 60 g na den (k dosažení tohoto množství nám „stačí“ 600 ml slazeného nealkoholického nápoje).

To odpovídá roční spotřebě 22 kg na osobu. Jeho spotřeba je tak u nás oproti doporučením téměř dvojnásobná.

Michael Bouzek, 9. C / Jakub Jančík, 9. C / Michael Pospíšil, 9. C

KOUZLA

JE ŠTĚDRÝ DEN. DOKONCE TO TAK I VYPADÁ. VŠECHNO JE POKRYTÉ BÍLÝM KOBERCEM A Z NEBE SE LADNĚ SNÁŠEJÍ SNĚHOVÉ VLOČKY JAKO MALÁ PERÍČKA. TEĎ VLÁDNE NOC, KTERÁ MÁ KOUZLO VÁNOC, PEČENÝCH PERNÍČKŮ I RŮZNÉHO CUKROVÍ, HUDBY PÁNVIČEK, KDE MÁ HLA VNÍ SÓLO SMAŽENÝ KAPR. JSOU TO TY KRÁSNÉ VÁNOCE, KDY JSOU VŠECH NY RODIN Y I PŘÁTELE POHROMADĚ. JENŽE MOJE RODINA DNES V TEN KOUZELNÝ VEČER ROZBALOVÁNÍ DÁRKŮ, ZPÍVÁNÍ KOLED POHROMADĚ NENÍ. VLASTNĚ UŽ NIKDY NEBUDEME VŠICHNI SPOLU. DNES, ZÍTRA ANI DALŠÍ VÁNOCE, NIKDY.

KDYŽ PŘECHÁZÍM SILNICI A MÍŘÍM K BRANCE HŘBITOVA, OČI MĚ TÁHNOU DO OKEN OKOLNÍCH DOMŮ, KTERÉ SVÍTÍ BAREVNÝMI SVĚTÝLKY A VĚNEČKY SE ZLATÝMI BAŇKAMI. V OKNECH JSOU VIDĚT KRÁSNÉ A MOHUTNÉ VÁNOČNÍ STROMKY, ZAPNUTÉ TELEVIZE S POHÁDKAMI A SAMOZŘEJMĚ VESELÉ DĚTI. PŘALA JSEM SI, ABY MI TĚ RADOSTI TAKÉ TROŠKU PŘEDALY, JSOU PŘECE TY ŠTĚDNÉ VÁNOCE, JEDINÝ DEN, KDY SI ČLOVĚK MŮŽE PŘÁT SNAD COKOLI, MOŽNÁ I ZÁZRAK.

NAKONEC ODTRHNU SVŮJ POHLED S KAPÍČKOU ZÁVISTI OD OKEN A POMALOU CHŮZÍ MÍŘÍM K BRANCE HŘBITOVA. HLEDÁM NĚCO, CO BY NIKDO HLEDAT NECHTĚL, OBZVLÁŠT NA ŠTĚDRÝ DEN. SPADNE MI SKÁLA ZE SRDCE, KDYŽ ZJISTÍM, ŽE JE ODEMČENO. PŘECHÁZÍM SPOUSTU ZASNĚŽENÝCH CESTIČEK, AŽ KONEČNĚ DORAZÍM K HROBU MÉHO BRÁŠKY. DNES BY MU BYLO DVACET LET, ZEMŘEL V DESETI LETECH PŘI BOURAČCE. MNĚ BYLO TEHDY PĚT LET.

V RUCI POŘÁD SVÍRÁM DVĚ RŮŽE ČERVENÉ JAKO TY NEJVZÁCNĚJŠÍ RUBÍNY A MALOU SVÍČKU SE ZÁPALKAMI. POŠTA VÍM SE PŘÍMO PŘED HROB VE SVĚ TEPLÉ MODRÉ BUNDĚ, RŮŽOVÉ ČEPICI A ZELENÝCH RUKA VICÍCH, PŘES KTERÉ CÍTÍM PÍCHÁNÍ OSTRÝCH TRNŮ.

MYŠLENKY SE MI V HLAVĚ VAŘÍ A NA CHVÍLI MÁM POCIT, ŽE VYBUCHNOU JAKO OBROVSKÁ SOPKA. NAKONEC POPOJDU BLÍŽE K NÁHROBNÍMU KAMENI, SNÍH ODHRNU, ABYCH VIDĚLA JMÉNO A FOTKU SVÉHO BRÁŠKY.

FILIP PETERKA. BRÁŠKA MĚL TOLIK CÍLŮ, CHTĚL SE STÁT SLAVNÝM SPISOVATELEM A JEHO TEXTY BYLY NESKUTEČNĚ KRÁSNÉ, DOKÁZALY POBAVIT, ROZESMUTNĚT, ROZBREČET, ALE HLA VNĚ PŘEDÁVAT ČTENÁŘI NEBO POSLUCHAČI DANÉ POCITY. SPOUSTU MI JICH ČETL PŘED SPANÍM A NA TO, ŽE MĚL JEN DESET LET, BYL HODNĚ TALENTOVANÝ.

Bylo něco málo před půlnocí a já se rozhodla mu teď a tady říct, co mám na srdci a co mě ta celá léta tíží. Jenže než jsem stihla cokoli říct, přicházel ten známý pocit. V nose mi zašimralo a zašumělo, do očí se vehnaly slzy. Ty slané kapičky. Když jich je moc, vytváří moře.

„Bráško, je Štědrý den a já jsem tě tu chtěla tak nějak navštívit,“ snažila jsem se ze sebe dostat, ale slzy se hrnuly příliš rychle a smutně, abych dokázala pokračovat dál, ale i přesto jsem se nějak přemohla.

„Rodiče jsou doma, řekla jsem jim, že jdu na chvílku ke kamarádce. Nechtěla jsem jít s nimi jako ta malá holčička, jak si mě určitě pamatuješ. Chtěla jsem tě navštívit sama za sebe. Chybí mi tvé povídky, příběhy, hádky, ale i záchvaty smíchu, při kterých jsem myslela, že mi břicho vybuchne a hlasivky přestanou fungovat. Chybíš mi.“ Dostala jsem ze sebe, ale na víc už jsem neměla sílu. Už jsem ani nedokázala vnímat slzy, jak stékají po červeně vymrzlé tváři.

Vzpomínám si na jeden úplňkový večer, kdy jsem měla noční můru a vběhla mu celá vystrašená do pokoje.

„Filipe, já se bojím,“ zašeptala jsem a dívala se, jak se v posteli obrací přímo ke mně. „Neboj se a pojď si lehnout za mnou do tepla,“ řekl tiše a odkryl svoji peřinu s hvězdičkovým povlečením. Já samozřejmě na nic nečekala, vletěla jsem za ním pod peřinu jako blesk, když se rozhodne ochutnat křehkost země.

„Měla jsem ošklivý sen. Bojím se, že se vyplní.“ Podívala jsem se na něj a víc se k němu přitiskla.

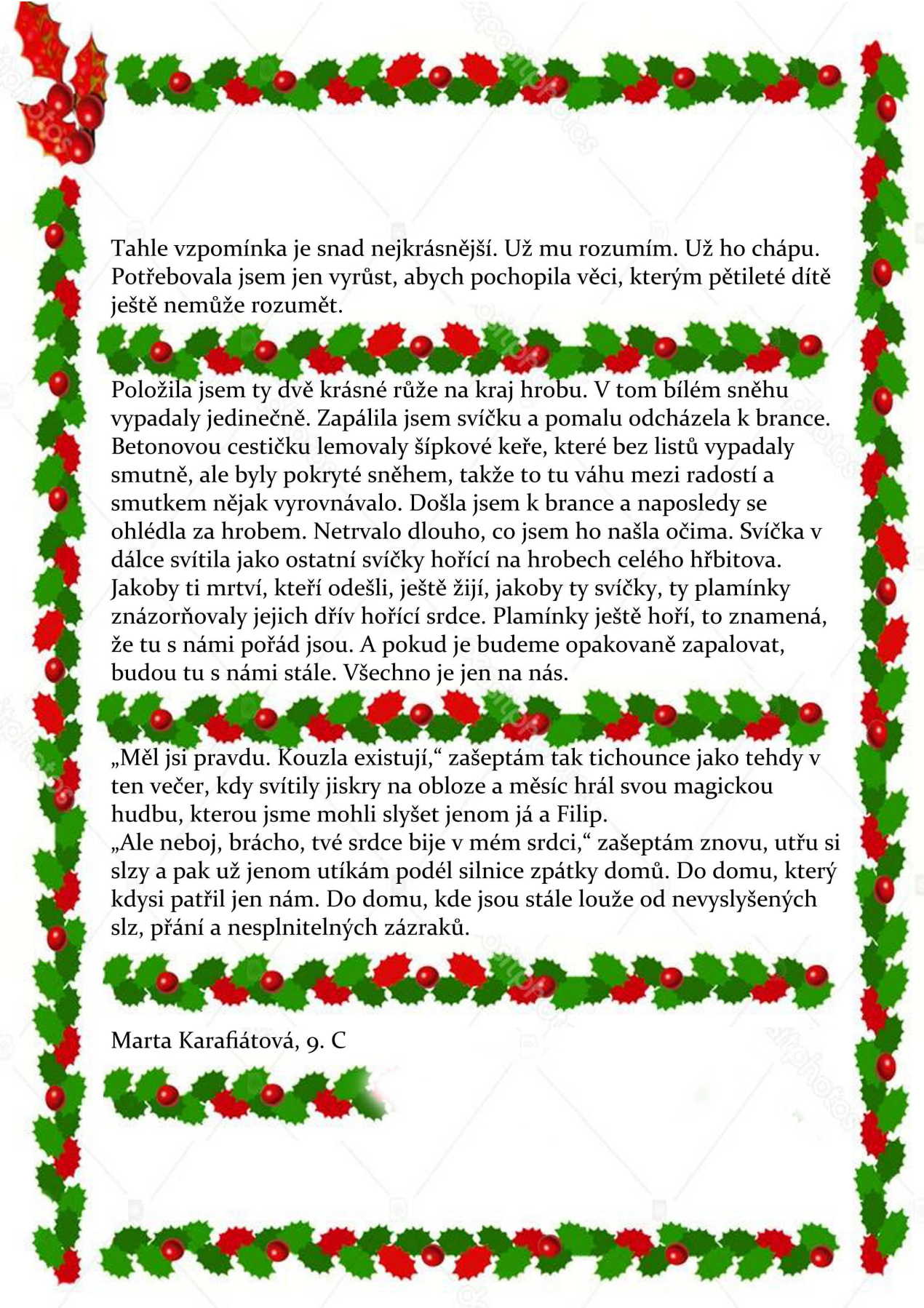
„Nemusíš se ničeho bát. Na světě se děje spoustu krásných kouzel, které bojují proti zlým snům,“ pošeptal mi do ucha a zavřel oči. Po chvílce jsem se ho zeptala, jaká kouzla, vždyť žádná neexistují a že si určitě zase vymýšlí. Ale na to mi odpověděl: „Já si nevymýšlím. Kouzla existují, nejsou jen v pohádkách. Provázejí tě v každé vteřině tvého života,“ pronesl jako nějaký filozof a pohládl mě po vlasech.

Na kouzla jsem nevěřila nikdy, a protože jako dítě jsem byla strašně tvrdohlavá, nikdo na světě mi to nemohl vymluvit. Jenže já i přes to, jak moc jsem se mu snažila rozumět, jsem mu prostě nemohla uvěřit. Ptala jsem se ho, jak je možné, že se zrovna v tuto chvíli, kdy jsme spolu leželi v posteli, děje nějaké kouzlo.

„Ale Klárko, vždyť se kolem sebe rozhlédni, máme tu postel, krásný domov, milující rodinu, to podle tebe není kouzlo?“ zeptal se tím svým zvláštním tónem.

„Ale vždyť tu nejsou žádné jiskřičky ani třpytky, které se objevují, když se nějaké kouzlo děje,“ stála jsem si za svým a stále mu nevěřila.

„Nepotřebuješ třpytky nebo jiskry, aby se děla nějaká kouzla. Jsou tu, opravdu. Poletují v našich životech a čekají, až si jich všimneme. Až je chytíme pevně do hrsti a nepustíme. A už spinkej.“

Tahle vzpomínka je snad nejkrásnější. Už mu rozumím. Už ho chápu. Potřebovala jsem jen vyrůst, abych pochopila věci, kterým pětileté dítě ještě nemůže rozumět.

Položila jsem ty dvě krásné růže na kraj hrobu. V tom bílém sněhu vypadaly jedinečně. Zapálila jsem svíčku a pomalu odcházela k brance. Betonovou cestičku lemovaly šípkové keře, které bez listů vypadaly smutně, ale byly pokryté sněhem, takže to tu váhu mezi radostí a smutkem nějak vyrovnávalo. Došla jsem k brance a naposledy se ohlédla za hrobem. Netrvalo dlouho, co jsem ho našla očima. Svíčka v dálce svítila jako ostatní svíčky hořící na hrobech celého hřbitova. Jakoby ti mrtví, kteří odešli, ještě žijí, jakoby ty svíčky, ty plamínky znázorňovaly jejich dřív hořící srdce. Plamínky ještě hoří, to znamená, že tu s námi pořád jsou. A pokud je budeme opakovaně zapalovat, budou tu s námi stále. Všechno je jen na nás.

„Měl jsi pravdu. Kouzla existují,“ zašeptám tak tichounce jako tehdy v ten večer, kdy svítily jiskry na obloze a měsíc hrál svou magickou hudbu, kterou jsme mohli slyšet jenom já a Filip.

„Ale neboj, brácho, tvé srdce bije v mém srdci,“ zašeptám znovu, utřu si slzy a pak už jenom utíkám podél silnice zpátky domů. Do domu, který kdysi patřil jen nám. Do domu, kde jsou stále louže od nevyslyšených slz, přání a nesplnitelných zázraků.

Marta Karafiátová, 9. C

Nemám čas

„To je tvůj nový parťák,“ řekla trenérka a přivedla kobylu.

Vztah, láska, důvěra, radost ... Plácla jsem koně po krku a lehce se usmála. Můj úsměv skrýval tolik emocí, které nejdou popsat jedním slovem. Strach, radost, překvapení a nový začátek.

„Šup, šup, není čas,“ řekla trenérka. Odcházíme na jízdárnu.

Neměla jsem čas se s ní pořádně seznámit. Neměla jsem čas si uvědomit tu velkou změnu v mém životě.

Chtěli vidět výsledky, a to hned.

Chtěli vidět, jak vyhrávám.

Chtěli vidět, jak cválám čestné kolečko, ověšená zlatými stužkami.

Neměly jsme čas se zastavit a oddechnout si a přemýšlet, co máme obě dvě před sebou.

Naše společná cesta začala, když jsem si poprvé dala nohu do třmenů a lehce ji usedla na záda.

A z toho se stal vztah, který mi neuvěřitelně přirostl k srdci.

Každý den jsme se učily neuvěřitelné věci. A dosáhly jsme nespočet úspěchů.

Dominika Prokopová, 7. C

PŘEDSTAVUJEME PANÍ EKONOMKU

VERONIKU KOCOURKOVOU,

SKRYTOU TVÁŘ NAŠÍ ŠKOLY

Možná ani nevíte, že za kliku školy bere zpravidla jako první člověk, který vchází ráno do budovy. Její ruka rozsvítí schodiště a po známých oranžstopách vystoupí do prvního patra, kde se nachází její kancelář.

Jako ekonomka pracuje pochopitelně ve světě čísel, faktur a světla monitoru. A protože z těchto důvodů není tolik vidět mezi námi, je čas ji v naší rubrice představit.

Palackou zná tak výborně, že by prošla i se zavřenýma očima v každém patře, a nemyslete si, že mnohé z nás nezná i jménem. Vzhledem k tomu, že "bydlí" poblíž naší paní sekretářky Fenclové, bývá zároveň s ní členkou ošetrovatelského týmu, který poskytuje první pomoc a útěchu v době různých úrazů. Takže byste měli kromě jiného vědět, že je dlouholetou dávkyní krve, za což jí patří největší poděkování.

Paní Veronika je majitelkou vypracované postavy a bez sportu si nedokáže svůj život vůbec představit.

Pravidelně běhá, cvičí, jezdí na kole, je členkou Vrahovické dračí jednotky – pádluje na levé straně. V televizi ráda sleduje míčové hry.

Je narozena ve znamení Ryb, vodu zkrátka musí milovat.

Ke každé barvě má svůj vztah. Některé upřednostňuje a vyhledává pro svůj šatník.

Paní ekonomka je kočka, kterou nafotil u její kanceláře Michael Pospíšil v den, kdy oblékla svoji oblíbenou barvu.

7. B / 21. 12. 2017 / 12 hodin – 12 minut

*Jsem jako ryba bez vody
Jsem zanikající naděje
Jsem smutek bez muziky
Jsem tu pořád a budu pořád
Jsem vykřičník za větou
Jsem blbec
Jsem zamyšlená
Jsem sám sebou
Jsem to, co jsem
Jsem to já a nikdo jiný
Jsem ráda, že mám mámu
Jsem unavená, náladová, kamarádká
Jsem prázdný pytel*

*Mám pocit, že sem nepatřím
Mám strach ze zítřka
Mám každodenní vztek na celý svět
Mám krásnou a hodnou rodinu
Mám v hlavě jeho smích
Mám bolest hlavy
Mám radost
Mám vše, co si přeji
Mám ráda ostatní
Mám hlad
Mám v hlavě hodně myšlenek
Mám srdce ze železa
Mám chuť na buchtíčky s krémem
Mám v mozku mobil*

*Chci být větším středem pozornosti
Chci něco, co mít nemůžu
Chci kroužit kolem tebe
Chci být sám sebou
Chci další den
Chci spát
Chci být s tebou
Chci neztrácet svůj čas
Chci být chytrý*

*Nechci zemřít za pár dní
Nechci ztratit nic blízkého
Nechci bolet blbosti
Nechci nikdy vědět, jak a kdy zemřu
Nechci být jako ostatní
Nechci nic
Nechci, aby to skončilo
Nechci nikoho zklamat
Nechci ztrácet svůj čas
Nechci mrznout venku
Nechci být nudná*

*Myslím na svůj minulý život
Myslím na každého z vás
Myslím na rodinu
Myslím na to, jak denně ve světě umírají lidé
kvůli válce
Myslím na pěkné věci
Myslím na svou budoucnost*

*At' má každý dávku štěstí
At' se topím v množství lásky
At' má každý to, co chce
At' je všechno jako dřív
At' se nikdy nehádáme
At' je život krásný
At' jsme všichni šťastní
At' každý rozdává svůj hezký úsměv lidem,
kteří o něj stojí
At' žiju dál*

7. C / 21. 12. 2017 / 12 hodin – 12 minut

*Jsem jako ryba bez vody
Jsem ten, co nepodvádí
Jsem hasič, co hasí
Jsem šťastná
Jsem člověk jako každý jiný
Jsem plná lásky
Jsem sama sebou
Jsem člověk vidící, co ostatní nevidí
Jsem snilek s hlavou v oblacích
Jsem člověk, co chce pomáhat*

*Mám pocit, že sem nepatřím
Mám šanci
Mám hlad
Mám ráda koně
Mám v hlavě testy
Mám v hlavě věci, které nikdo nepochopí
Mám otevřené srdce pro druhé*

*Chci být větším středem pozornosti
Chci pochopit
Chci jít domů
Chci udělat svou velkou kariéru na koních
Chci lásku
Chci žít naplno
Chci, abychom byli jedna parta
Chci mít věrné přátele
Chci být na nebi a zářit jako hvězda*

*Nechci zemřít za pár dní
Nechci zklamat
Nechci propadnout
Nechci nikomu překážet v životě
Nechci žít ve světě beznaděje, válek a smrti
Nechci být bez rodiny a přátel*

*Myslím na svůj minulý život
Myslím, že to dokážu
Myslím si, že zítřka bude dobře
Myslím na hezkou holku
Myslím na dobro ostatních*

*At' má každý dávku štěstí
At' věřím
At' nikdy nezemřeme
At' nejsou války
At' se bude všechno dařit
At' je svět krásný
At' si každý hledí svého a bude na Zemi klid
At' jsou všichni kamarádi
At' skončí všechny války
At' soudíme lidi podle toho, jak se k nám
chovají*

7. D / 18. 12. 2017 / 12 hodin – 12 minut

*Jsem jako ryba bez vody
Jsem led, co praská
Jsem malý výstřížek z papíru
Jsem ráda za svou rodinu
Jsem docela smutná i veselá zároveň
Jsem veselý
Jsem vděčný člověk
Jsem normální člověk
Jsem tichý sloup
Jsem smutný
Jsem ráda za ty „blázný“ kolem mě*

*Mám pocit, že sem nepatřím
Mám v hlavě samou fantazii
Mám rodinu
Mám ráda kecy své sestry
Mám radost, že budou Vánoce
Mám plno názorů
Mám se dobře
Mám v hlavě zítřek
Mám nad čím přemýšlet
Mám vše potřebné k životu*

*Chci být větším středem pozornosti
Chci, abych nebyl smutný
Chci dárky
Chci, abychom měli, co chceme
Chci být dobrá kamarádka
Chci, aby se všichni cítili v pohodě
Chci být doma
Chci, aby můj brácha žil
Chci poznat víc pravých kamarádů
Chci lásku*

*Nechci zemřít za pár dní
Nechci zemřít plný vzteku
Nechci nemoc
Nechci cítit strach
Nechci, abych byla smutná
Nechci mít žádné starosti
Nechci, aby byla válka
Nechci hádky a spory
Nechci, aby se mi něco stalo
Nechci hádky*

*Myslím na svůj minulý život
Myslím na samotu v radosti
Myslím na Vánoce
Myslím na hrozné věci z minulosti
Myslím, že jsem šťastná
Myslím na svoji budoucnost
Myslím, že bych se měl víc zajímat o svou
budoucnost
Myslím, že někteří lidé jsou hodně falešní
Myslím sám na sebe*

*At' má každý dávku štěstí
At' nepluji v moři vzteku
At' sněží
At' se nám vede dobře
At' se mi vše splní
At' se všichni usmíváme
At' se všem chudým lidem vyplní přání
At' se lidstvu daří
At' jsou všichni zdraví
At' jsme happy jak dva grepy*